

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Z PLNA HRDLA

hudební setkání pro všechny
milovníky hudby

neděle 13. 2. ve Studiu MANA v 16.00–20.00

Hudební večer není koncert, ale setkání, kde i vy můžete zpívat s našimi hosty. V jejich podání zazní známé i neznámé autorské písně, šansony, písně různých kultur, klasické árie, písničky na přání.

Přijďte se potěšit hudbou!

Vstup volný. Pohoštění v rámci programu.

Akci pořádá Komunitní centrum MANA – Husův sbor Vršovice.

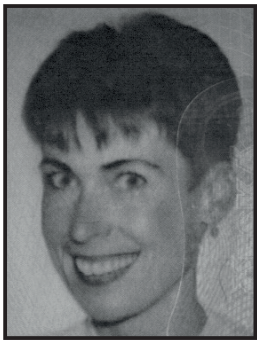
Studio MANA (vstup do Husova sboru z ulice Sportovní – naproti Sokolu Vršovice).

Moskevská 967/34

Praha 10 – Vršovice 101 00

www.centrummana.cz

Na jednom Agapé mě bratr farář požádal, zda bych nevystřídala Míšu Mimrovou v péči o Editorial Vršovického Hlasatele. Že už by si po těch letech zasloužila, aby po ní někdo převzal štafetu. A já na to: „No jasně, ráda“. Ale co to znamená v praxi? Míša mi vysvětlila, v čem ta práce spočívá: měsíc co měsíc oslovovat bratry a sestry v kostele a žádat je o spolupráci, abych (nejlépe do pětadvacátého) mohla odeslat Editorial bratru faráři k revizi. Pak mi popřála hodně úspěchů a hlavně pevné nervy, až se bude blížit čas uzávěrky a já slíbený článek stále nebudu mít a nakonec si ho budu muset napsat sama.

A protože si myslím, že si sborový časopis děláme hlavně sami pro sebe, mám pro vás malou anketu. Myšlenka je tato: kolik nás to čte? Příprava jednoho čísla zabere hodně času a energie, tak bych ráda měla nějakou představu. Proto prosím každého, aby mi (třeba i anonymně) poslal SMS s textem „Hlasatel“ na 604 827 716. Slibuji, že nikoho nebudu zpětně kontaktovat, proto klidně můžete použít i cizí telefon. Jde mi opravdu jen o to, získat představu, kolik lidí to čte – nic víc, nic míň.

Z vlastní zkušenosti musím poznamenat, že mě vždy potěší zpětná vazba od čtenářů a naopak mě překvapilo, když jsem zjistila, že i pravidelní „návštěvníci“ kostela Hlasatele pravidelně nečtou. Osobně si myslím, že je to škoda – vždyť je to přece „o nás – pro nás“, ne...?

Myslím si také, že Editorialu určitě prospěje jistá rozmanitost. Proto bych byla ráda,

kdyby se mi jako přispěvatelé občas přihlásili i ti, které nemám možnost oslovit přímo - tím myslím ty, kdo k nám na bohoslužby pravidelně nechodí. David říká, že si časopis někteří stahují elektronicky, a právě od nich bych ráda znala názor a nejraději si přečetla i nějaký ten článek. Takže pokud jste to dočetli až sem, chopte se mobilu a pošlete mi SMS, abych si mohla udělat čárku.

Krásné dny a nezapomeňte: Bůh nás má rád!

Iva Myslivcová

CO TO JSOU HROMNICE

Křesťané tento den nazývají jako svátek "Uvedení Páně do chrámu". Slaví se vždy čtyřicet dní po Vánocích a připomíná událost, kdy Maria a Josef přinesli malého Ježíše 40 dní po jeho narození do chrámu v Jeruzalémě, aby ho světili Bohu.

Když Maria a Josef přinesli malého Ježíše do chrámu, potkali zbožného starce Simeona, který malého Ježíška vzal do náručí. A řekl, že Ježíš je Světlem pro všechny národy. To mohl říci jen někdo, kdo měl prorockého ducha a viděl věci docela jinak, než jak je bylo možné lidsky vnímat (Lk 2,22-40).

Od slova hromnice je odvozeno také slovo hromničky, což jsou svíčky, které se v tento den žehnají. Hromničky si lidé dříve zapalovali při modlitbě - zvláště v nejrůznějších těžkých chvílích, kdy prosili Boha o ochranu. A protože dříve byla bouřka také velmi nebezpečná, zapalovali si lidé tyto svíčky i při bouřkách (a "hromech") - odtud název "hromničky".

"Na Hromnice o hodinu více" říká stará pranostika. Dříve tímto dnem končila doba vánoční, proto je možno ještě občas zahlédnout vystavený betlém v kostele až do tohoto dne (ve Vršovických celý rok). V každém případě můžeme na Hromnice jasně rozeznat při ranním vstávání, že je již dříve světlo, že se blíží jaro.

NEDELE V ÚNORU

UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU (HROMNICE)

2. února

Bože, na vlastní uši jsme slyšali vyprávění svých otců o činu, který jsi vykonal za jejichdnů, za dnů dávných. Na pomoc nám povstaň, vykup nás pro svoje milosrdenství! (Žalm 44, 2.27)

První čtení: Malachiáš 3, 1-4

Druhé čtení: Židům 2, 14-18

Evangelium: Lukáš 2, 22-40

První čtení: Jeremjáš 17, 5-10

Druhé čtení: 1. Korintským 15, 12-20

Evangelium: Lukáš 6, 17-26

VII. neděle po Zjevení Páně 20. února

V soužení jsem vzýval Hospodina, k svému Bohu o pomoc jsem volal. Uslyšel můj hlas ze svého chrámu, mé volání proniklo až k jeho sluchu. (Žalm 18, 7)

První čtení: Genesis 45, 3-11.15

Druhé čtení: 1. Korintským 15, 35-38.42-50

Evangelium: Lukáš 6, 27-38

V. neděle po Zjevení Páně 6. února

Já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása. (Abakuk 3, 18)

První čtení: Izajáš 6, 1-8 (9-13)

Druhé čtení: 1. Korintským 15, 1-11

Evangelium: Lukáš 5, 1-11

Poslední neděle po Zjevení Páně 28. února

Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se směrem k jeho svaté hoře, neboť Hospodin, náš Bůh, je svatý! (Žalm 99, 9)

První čtení: Exodus 34, 29-35

Druhé čtení: 2. Korintským 3, 12 - 4, 2

Evangelium: Lukáš 9, 28-36 (37-43a)

VI. neděle po Zjevení Páně 13. února

Bože, tvá cesta je svatá. Který bůh je velký jako Bůh náš? (Žalm 77, 14)

Neh 8, 1-3.5-6.8-10

1K 12, 13-31a

ev. Lk 4, 14-21

O BOŽÍM SLOVU

V jakém stavu máte svou Bibli? Je ohmataná s otrhanými stránkami, ve vazbě, která už sotva drží pohromadě? Máte v ní podtrhané některé části? Vybaví se vám, kde nejspíš právě teď leží? Jaký je její příběh, kdo vám ji dal, kde jste k ní přišli, jak dlouho ji máte a kde všude s vámi byla? A je vůbec taková kniha ve vaší domácnosti? Já jsem ke své Bibli přišel 1. prosince 1991, dostal jsem ji s věnováním ke křtu, dnes je z toho věnování jenom část, protože stránku, kde bylo napsáno, se nepodařilo uchovat celistvou, nevím už, co a kdo bylo příčinou toho, že ze stránky zůstala jen část. Také jsem vyzoroval, že akomodace oka po pětadvaceti letech už není, co za mlada a velikost písma, kterou jsem dřív zvládal s přehledem, bych dnes potřeboval zvětšit podobně, jako to dělám na monitorech a displejích. Stárnu společně se svojí Bibli. Nastupují generace, už jsou mezi námi, které nosí Bibli u sebe v podobě mobilních aplikací. Opotřebení, na které jsem byl zvyklý já, v takovém případě nehrozí, jako problematické se může jevit dobíjení baterie, či porucha přístroje. Obraz rodinných či osobních Biblí, takovou, kterou si ještě já pamatuji u svých prarodičů, však nejspíš nenávratně mizí. V žádném případě nechci, aby má řeč působila jako lamentace nad tím, jak to staré a dobré je pryč, a že znakem správné biblicky pochopené víry je ohmataný svazek Šestidílků, ekum překladu či Jednavacítky – písmáci těm zkratkám rozumí, ostatní si mohou dohledat, anebo zůstat v pocitu,

že neví, o čem je řeč. Ta otázka z úvodu ani tak necílila na formu, či na to, co je a není správné, ale k přemýšlení, jakou roli v naší víře má Bible, a pokud má, tak jakou? K tomu mě přivedla úvodní pasáž z Nehemjáše, která popisuje zajímavou epizodu z dějin poexilního židovstva, které se vrací do země předků a znovu nachází vztah k psané podobě Mojžíšova zákona. Vlastně se jedná o takovou mimořádnou co do způsobu – biblickou hodinu. Pospolitost se shromažďuje v rozvalinách Jeruzaléma, slova se ujímá Ezdráš a čte z knihy Mojžíšova zákona přibližně šest hodin: mužům, ženám, jistě i dětem, všem, kteří byli schopni rozumět. Zajímavý poznatek: četlo se po oddílech s následným výkladem, aby lid pochopil, o čem zapsané slovo je. Nápadně to připomíná způsob, jak se v církvi Bible po staletí používá. Výsada sáhnout po své Bibli a možnost kdykoliv se do ní začíst, přichází až s novověkem. Jejím předpokladem byla vzrůstající gramotnost obyvatelstva a cenová dostupnost knihtisku. Až do té doby byli lidé ve vztahu k Bibli odkázáni v podstatě na stejný způsob, který je popsán u Nehemjáše: jeden přednáší, čte, vykládá a druhý naslouchá. Někdo od těch dob postoupil dál, ty poznáte podle již řečených ohmataných Biblí po kapsách či domácích knihovnách anebo podle aplikací ke čtení Bible v mobilních zařízeních, jiný ale těchto možností nevyužívá a spokojí se s tím, slyšet biblická slova z úst druhého člověka, zpravidla tváří v tvář při bohoslužbě,

v kázání, ve sledování Svátečního slova v televizi či jinak. Veliká je také skupina těch, jak jsem odpozoroval z pera jednoho ze současných publicistů, který se vyjádřil ve smyslu, že nemá potřebu organizovat svůj život na základě písemných výpovědí kultur a společností vzdálených od nás mnoho tisíc let. Proto si kladu otázku, pod dojmem slyšeného čtení o Mužích „velikého shromáždění“ Ezdráše a Nehemjáše, jak to máme s Biblií my? Je to pro nás rutina, povinnost, otrava, radost, lhostejnost? O židovství, křesťanství a islámu se hovoří jako o náboženství Knihy. Vázanost na písemný projev je jistým protipólem k jiným náboženským projevům, jakými jsou modlitba, nebo účast na kultu, zároveň se jedná o významný komunikační kanál, pokud z komunikace pro svou nevíru vyřadíme Boha, tak přinejmenším s desítkami a stovkami generací, které tu byly před námi a k napsanému slovu se vztahovaly svými životy. Když budu hovořit sám za sebe, potom já Biblii rozumím, jako jednomu ze způsobů, jak Bůh vstupuje do mého života. Ty způsoby jsou rozmanité, a že Bůh k tomu používá knížku, je pro mě dokladem takové rozmanitosti. Podobnou rozmanitostí je večere. Ježíš podává chleba a víno, aby se rozloučil se svými učedníky, a z aktu obyčejného jezení se stává znamení zvláštní Boží přítomnosti, které se tisíce let znovu a znovu opakuje – pokaždé v lámání chleba a pití z kalicha. Další rozmanitostí, ve které Bůh obyčejné povyšuje na neobyčejné je narození dítěte. Řeknete si, co je na narození neobyčejného? Jistě, je to zázrak zrození, ale na to jsme zvyklí, ale jenom v Ježíši se narodil samotný Bůh! Knížka, jídlo, dítě, a mohl bych pokračovat

dál a dál. Bůh má schopnost cokoliv profánního, běžného, obyčejného, povýšit na posvátné. Je tisíce jídel, ale jenom v jednom jediném se ve své víře setkávám s Bohem, je tisíce knih, ale jenom v té jediné se ve víře setkávám s Bohem, a je tisíce lidí, ale jenom v jednom jediném člověku Ježíši se setkávám s Bohem tváří v tvář. Evangelium dnešní neděle popisuje Ježíšův vztah k Písmu. Ježíš přichází do synagogy a po židovském způsobu je mu svěřeno čtení z proroka Izajáše. Ježíš je gramotný a čte. Má zdravé nohy, nic ho nebolí, tak jde do shromáždění. Je poslušný, bere na sebe úlohy, ke kterým ho někdy jiný pověřil. Co věc, to inspirace pro nás: je neděle? Jdu do kostela. Mám Biblii? Tak ji otevřu a začtu se do ní. Někdo mě o něco žádá? Snažím se mu vyhovět – a zároveň, ve všech činnostech je dělám s vědomím, že se pohybuji v souřadnicích Bohem mi vytyčených. Že nic z toho není samozřejmé, a že nic není tak obyčejné a běžné, aby to Bůh nemohl použít a proměnit. A ještě jeden důležitý poznatek: Bůh nemá zálibu v truchlení: Netruchlete a neplačte, říká Ezdráš, znalec zákona, když vidí strnulé tváře a slzy na tvářích posluchačů: „Radujte se, jděte, jezte tučná jídla, pijte sladké nápoje a posílejte dárky, protože máte důvod k radosti – Bůh je s vámi, netrapte se, radost z Hospodina bude vaší záštitou!“

Amen

*Kázání o III. neděli po Zjevení Páně v neděli
23. ledna 2022*

PROGRAM NA ÚNOR

6.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
7.2.	pondělí	18.30 hod.	Varhanní koncert žáků Jakuba Janšty	kostel
11.2.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek
13.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
13.2.	neděle	16-20 hod.	Z plna hrdla - hudební večer	Studio MANA
18.2.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákristie
20.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
27.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

PRVNÍ POČÁTKY

O počátcích náboženské obce roku 1920 založené Církve československé píše ve svých Pamětech bratr duchovní Zdeněk Bártl: „Po slavném lednu 1920 ujímali se jednotlivé obce Velké Prahy spontánně započatého díla náboženského osvobození. První takovou obcí byly Nusle. Tam zemřelý farář Janda s katechety bratrem Arnoštem Šimšíkem a Martinem Zemanem přihlásili se hned k nové církvi a na výzvu jejich přestoupil tak všichni občané nuselští. Tato radostná vlna nezůstala jen v Nuslích, nýbrž účinek její pocíten byl i ve Vršovicích, neboť to bylo v sousedství. I ve Vršovicích byli lidé, kteří se zájmem sledovali náboženský převrat v Nuslích a kteří tam i docházeli na bohoslužby a propagační podniky. Poměry ve Vršovicích byli v tu dobu zcela jiné než v Nuslích. Hromadnému přestupu mohl občanstvo strhnout jen příklad katolických duchovních. Toho ve Vršovicích nebylo.“ Příklad nuselských zapůsobil na několik horlivých bratří z Vršovic, kteří se chopili propagační a organizační práce. Přípravný výbor který se sešel dne 1. dubna 1921 v hostinci „U Sokola“ v Tyršově ulici. Do tohoto přípravného výboru byli zvoleni:

předseda Josef Horký, poštovní úředník
náměstek předsedy Antonín Černý, poštovní úředník
jednatel Jan Bařka, policejní inspektor
pokladník Josef Nevařil, berní správce v.v.

členové výboru:

František Cmíral, kožišník
Josef Kubíček, adjunkt státních drah
Vojtěch Skalický, zřízenec elektrických drah
František Vozka, soukromý úředník
Marie Haklová, soukromnice
Anežka Křepáčková, soukromnice
Stanislava Pavlová, v domácnosti
Karla Štafová, v domácnosti
Zdeněk Bártl, katecheta

V této schůzi se jednalo o propagaci k získání nových příslušníků a učiněny přípravy soupisu členů. Vykonána první sbírka na stavbu Husova sboru, jež vynesla 250 Kč.

Velikou podporu ve své práci našli jmenovaní v Nuslích, kam patřily Vršovice duchovní správou. První bohoslužby byly konány v parku, další v zpěvní síni zdejší reálky. Také vyučování československého náboženství bylo postupně zaváděno na školách všech stupňů. K výkonu bohoslužeb a na vyučování docházeli k nám z Nuslí bratři duchovní: Martin Zeman, Jan Runa, Arnošt Šimšík, Hradec, Kolba, Mrzena, Herynk, Jirák. (Pozn. ve starých zápisech jsou u mnoha příjmení vynechána křestní jména, jež nebylo možno zjistit.) Přestože činovníci přípravného výboru neměli zkušeností v tomto úplně novém oboru

veřejné činnosti, práce se dařila. Nových příslušníků stále přibývalo a rostl počet dětí v náboženské výuce, takže třídy byly přeplněny a brzy se ukázala nutnost zřídit nová oddělení.

Tak rostla práce a přibývalo starostí a ukázala se potřeba zřízení samostatné náboženské obce ve Vršovcích s vlastní duchovní správou. O to se horlivě staral přípravný výbor, jenž se scházel v restauraci „U Vápenků“ v Hálkově (Kodaňské třídě) číslo 63. Činnost výboru byla veliká, jak patrně ze zápisů z roků 1921 až 1923: byly pořádány tábory lidu, slavnosti, vydávány letáky atd.

TAK TROCHU JAKO VE STŘEDOVĚKU

Iv dnešní době se to může stát. Prostě jsou mezi námi někteří neposkvrnění. Nebo chcete-li nepolíbení informačním tokem.

K mému tatínkovi přišla do ordinace někdy na začátku osmdesátých let mladá dívka. Měla potíže se zády, údajně upadla na schodech a od té doby že jí bolí v kříži. Tatínek ji pečlivě vyšetřil a celkem nic závažného neshledal.

„Myslím, mladá paní,“ povídá tatínek, „že vaše bolesti v zádech budou spíš zaviněny tím, že čekáte děťátko.“

„Ale pane doktore, jak jste na tohle přišel?“ podivila se dívka, „já přece žádné děťátko nečekám!“

Tatínek se zamyšleně díval na vystouplé břicho a tipoval to tak na pátý měsíc těhotenství. Dokonce zřetelně při vyšetřování cítil, jak miminko kope.

„Tak, Aničko,“ tatínek si přečetl v papírech, jak se vlastně dívka jmenuje, „vidíte, máte přece docela velké břicho, to je přece jasný znak těhotenství!“

„Ne, ne, pane doktore,“ usmívala se Anička, „vy se nějak pletete, já přece nemůžu čekat děťátko!“

„A máte nějakého mládence?“

„Nemám, my se před měsícem rozešli.“

„No, ale podívejte se, děťátko už vám kope, přece jste se měli s tím vaším mláďencem rádi, ne?“ Tatínkovi došlo, že na Aničku musí od lesa.

„No, to jo, to on Pepa po mně chtěl pořád, však víte co,“ červenala se Anička.

„Tak pročpak byste nemohla čekat děťátko? To se přece stává, když jste se s Pepou měli rádi.“

„No to přece nejde, my jsme neměli svatbu,“ vysvětlovala trpělivě hloupému panu doktorovi Anička, „maminka mi řekla, že děti se rodí po svatbě.“

Tátovi došla slova. Přemýšlel, co s Aničkou, jak jí vysvětlit, že opravdu bude mít děťátko, a jak zlomit její pevné přesvědčení, že maminka má vždycky pravdu.

Pak se Aničky začal opatrně vyptávat. Kde pracuje, jestli byla někdy na gynekologii, kde bydlí, jak je to u nich doma. A zjistil, že Anička pracuje ve fabrice, na gynekologii nikdy nebyla, maminka s tatínkem že jsou silně věřící, a že děti se prostě rodí až po svatbě, a basta.

Když mi to tatínek vyprávěl, podotkla jsem, že ta Anička je pěkně pitomá. „Ne,“ opravil mě táta, „ona není pitomá, ona je jen prostá.“

Tatínek musel Aničce dlouho vysvětlovat, jak se věci mají. Zato když dívka pochopila, že pan doktor bude mít asi pravdu, a svatba není na tom všem ta podstatná věc, začala strašně plakat a doslova se v ordinaci sesypala.

„Pane doktore, táta mě zabije! Já nemůžu domů, to nepřežiju, ta ostuda!“

Z Aničky postupně vylezlo, že tatínek nemá daleko od rány a své potomky rovná často rákoskou při daleko menších prohřešcích, než je nemanželské dítě. Anička pocházela ze zapadlé vesnice a táta si dovedl živě představit, jak se bude svobodné mamince žít v takovém prostředí. Nakonec Aničce slíbil, že ji domů nepošle, že si ji na oddělení nechají. Druhý den se táta sešel s primářem na porodním oddělení a vysvětlil mu situaci. Dohodli se spolu, že Aničku nechají chvíli na neurologii u táty, a pak ji až do porodu schovají na porodním. Jestli rodina přijme Aniččino děťátko, nebo ho dají k adopci, to bylo zatím ve hvězdách.

V neděli byly návštěvní dny a táta s napětím očekával, kdo přijde Aničku navštívit. A taky přišli. Celá rodina, s tátou v čele. Namířili si to rovnou na neurologii.

Aniččin tatínek byl náramně překvapený, když ho hned ve dveřích oddělení vítal sám pan primář.

„Tak, pane primáři,“ halekal a mával kytkou tátovi před nosem, „jak to s tou naší holkou je?“

Táta celou rodinu zavedl do své pracovny a veškerý personál včetně ostatních pacientů napjatě poslouchal za dveřmi.

Za chvíli se ozval řev. „Já tu holku zabiju! Kde je? Okamžitě mě na ni pusťte!“

Ale táta rodiče k Aničce nepustil. Řekl jim, že za ní můžou přijít, až se smíří se situací a jinak že to nepůjde.

Rodiče se na Aničku přišli podívat až za měsíc, kdy byla už na porodním oddělení. Netvářili se nadšeně, ale jak posléze vyplynulo, zapracoval pan farář a na toho tatínek Aničky dal. Prostě jim vysvětlil, že by byla daleko větší hanba, kdyby se ve vesnici rozkřiklo, že dali děťátko někomu cizímu.

Na celém tom příběhu je zajímavé, že Aničce se zcela vyhnuly informace o vzniku života, tak běžně probírané mezi dětmi, i mezi mládeží. Prostě ona opravdu nikdy neslyšela, jak se dělají děti a stačilo jí maminičino vysvětlení, že děti se rodí po svatbě.

Zuzana Zajícová

KLAUN SI POVÍDÁ S BOHEM XXIII.

DESATERO

V. Nezabiješ - to snad akceptujeme všichni kromě vrahů.

VI. Nesesmilníš - další přikázání, který si vysvětluje každý po svém a někdo si ho prostě nevysvětluje a dělá si, co uzná.

VII. Nepokradeš - to slušní lidí celkem dodržují, a ti méně slušní si pro krádež našli jiný název.

VIII. Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému - i tady účel světlí prostředky.

IX. Nepožádáš manželky bližního svého - to je vlastně šesté přikázání, které jen upřesňuje objekt zamýšleného hříchu.

X. Aniž požádáš statku jeho - tomuto přikázání rozumí málokdo. Si myslím. Já například ne. Nejspíš by se to mělo vyjádřit jinými slovy.

Toto znění Desatera jsme se učili ve škole v hodinách náboženství. Dnešní už se nepatrně liší, ale v zásadě je stejné. Je tu však onen známý problém, že znění Desatera je jiné v Bibli, jiné v katechismu. Vysvětluje se to tak, že Desatero je v Bibli prezentováno na dvou místech a pokaždé trochu jinak. A tak církevní zákonodárci obě verze spojili a vytvořili třetí, poměrně přehlednou. Řekl bych, že to je pochopitelné. Ale ...

Už zase je tu to věčné ale. Někdy si má prostá hlava nedokáže určité věci vysvětlit, jindy zase není tak prostá, aby si je nevysvětlila po svém. V tomto případě nechápu dvě věci: jednak proč přikázání Hospodina jeden z biblických zapisovatelů zapsal takhle a druhý onak? A jednak, proč při církevní úpravě bylo jedno přikázání (nezobrazíš si Boha ...) vypuštěno?

Mám na to svou teorii, kterou mi snad Omnipotens Deus promine. Původně jsem totiž myslel, že zákaz zobrazovat nám zakazuje výtvarně zobrazit Hospodina, než mi došlo, že tu nejde o portrét Hospodina, protože portrétovat někoho, koho ni-kdo neviděl, mi nedává smysl. Teprve když jsem

dočetl delší verzi tohoto příkazu až do konce, bylo mi jasné, že tady nejde o to, aby si lid nezobrazil Boha třeba jako zlaté tele a neklaněl se mu, což Izraelité kdysi učinili, nýbrž jde tady o vyobrazení čehokoliv za účelem zbožštění, neobratně řečeno. Stručně: nezbožňovat třeba svůj auťák.

A myslím si, že toto přikázání je velmi rozumné a mělo v Desateru zůstat, aby bylo jednou provždy řečeno, že hmotnými statky nahrazovat Boha je scestné. Ostatně kdyby

se tam toto přikázání ve stručné a jasnější podobě ponechalo, nemuselo by se to desáté tak trochu nešťastně rozdělit na přikázání dvě, aby úhrnný počet činil deset. A nemusely by církvi na hlavu dopadat námitky nejrůznějšího kalibru, námitky proti tomu pozměňování zákona vyřčeného Hospodinem.

A ZASE OD POČÁTKU

Pořád se ale musím vracet k otázce, jak ono se to vlastně všechno spustilo? Mám na mysli vesmír. Pokusil jsem se zeptat toho, kterého jsem si nazval Omnipotens Deus, ale On mlčí ajá se mu nedivím. Je to jeho know how.

Ale někdy to začít muselo. Velký třesk. A pakliže to nezačal Někdo, muselo to začít nějaké významné Samo. Mělo-li dojít ke Třesku, čekal bych, že tu bude někdo, kdo v určitý okamžik vydá povel: Pal! A pokud nikdo ten povel nevydal, pak druhá eventualita je, že Třesk si ho vydal sám. Ale Třesk si ho vydat nemohl, protože začal existovat až ve chvíli, kdy to třesklo. Předtím neexistoval. Tak jak by si mohl takový Netřesk dát povel? Zatím se setkávám s teoriemi, které nějak vysvětlují, co se dělo po Třesku. Co bylo před ním, to nevědí, ve vzácné svornosti, ani věřící, ani pohaní. Náš rozum na to nestačí.

Ono lidstvo je však obklopeno množstvím skutečností, do kterých nemá rozum co mluvit - k pochopení Beethovenovy symfonie rozum nikomu nedopomůže. Většinou populace taková symfonie nic neříká a skeptik od narození neslyšící by mohl dokonce o existenci takové symfonie pochybovat. Mohl své okolí podezírat, že mu chce namluvit, že Beethovenova symfonie nejen existuje, ale že je jich dokonce devět! Můžou být ale i lidé, kteří, ač neslyší, nám uvěří, že nějaké symfonie existují. Nedokážou si je představit, nahmatat je nelze, vidět nejsou a ani čich je nezaznamenaná, ale neslyšící, jenž uvěří v existenci symfonie ačkoliv ji ne-slyší, má nakonec pravdu.

Patřím k těm, co svůj mozek a svých pět smyslů dali do služeb představy Boha, který neexistuje, protože to nemá zapotřebí (viz kapitolu VIII). Existence a neexistence jsou prostě pojmy, které vyhovují těm, kdo věří ve všemohoucnost hmoty - ti se bez těchto pojmů neobejdou. Pro ně existuje jen to, co existuje, a to, co neexistuje, neexistuje. A já jsem pomatenec věřící v existenci něčeho, co neexistuje, protože to nemá zapotřebí. A při tom tady dokonce připouštím, že to neexistuje, ale přesto v to věřím.

Ano, uvažuji jaksí po selsku, na rozdíl od kapacit, které se opírají o matematiku, fyziku, filozofii, zkrátka o myšlení, na jaké já zdaleka nedosáhnu a pro jistotu se o to ani nesnažím. Jejich úvahy jsou nekonečně fundovanější než ty moje, ale v jednom jsme na tom stejně - řečeno po sokratovsku, o těch základních věcech víme jen, že nic nevíme. Jen se domníváme.

A Anděl Mluvčí neodpovídá. Nejspíš si pobaveně říká: Jen se v tom plácej, človíčku! A mě, jakožto klauna těší, že ze mne mají andělé legraci.

Jiří Suchý

pokračování příště

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

Miloš Měřinský(1967)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Karel Červený (1957)

Helena Valterová (1939)

David Frýdl (1974) – farář

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 2. 2. 2022

Jednání RS bylo zahájeno společnými modlitbami členů RS a písní 121. Aktuální stav hotovosti ke dni 2. 2. 2022: Banka: KB 144.697,93 Kč, MMB 7.340.160,52 Kč Pokladna: 20.310 Kč.

Na RS se dostavily Iveta Lešnerová a Dagmar Prokopová, majitelky Café MANA v budově Husova sboru. Sděly radě starších důvody své žádosti a doplnily na dotazy členů rady aktuální informace o jejich provozu v situaci, která je stále poznamenána dopady covidové pandemie. RS rozhodla o jednorázovém snížení nájmu.

Vzrostlé stromy v bezprostředním okolí Husova sboru: br. farář informoval o proběhlém dendrologickém průzkumu a sdělil stanovisko arboretáře. RS na základě dendrologického průzkumu a po poradě s projektantem schvaluje postup doporučený arboretářem: prořez a sestřih habrů, který bude umožňovat bezpečné postavení lešení, vykácení solitérní jedle bez náhrady, prořez a odklon větví tří cedrů u západní fasády, který bude umožňovat bezpečné postavení lešení, prořez sakur a zkrácení živého plotu na východní straně.

Br. farář seznámil členy RS s vývojem situace ve věci dotačních žádostí a také se stanoviskem Odboru památkové péče MHMP, který se vyjadřuje k podobě plánované rekonstrukce fasád a též k umístění prodejního stánku na výrobu trdelníku v průčelí Husova sboru. Bylo avizováno obnovení správního řízení proti provozovateli, pokud nebude stánek okamžitě odstraněn.

Br. farář seznámil RS se zahájením obou projektů. Vedoucí metodičkou a koordinátorkou obou projektů je paní Tereza Krčálová. Je sestaven tým pracovníků, jsou podepisovány pracovní smlouvy a vzniká rozvrh hodin jednotlivých aktivit v rámci Husova sboru.

RS souhlasí s proplacením nákladů na opravy a vybavení v horní místnosti Husova sboru (do výše 100.000Kč), kde byla provedena nová výmalba, instalace svítidel, elektrických zásuvek a vypínačů, dále ještě budou pořízeny nástěnky a tabule. Místnost je plánována jako hlavní prostor pro činnost komunitních aktivit.

Ekumenický Popelec se koná ve čtvrtek 3. března od 18.00 v Chrámu sv. Václava.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.